

குறுந்தொகை-203 குறிப்பிடும் ‘பாலோர்’ ‘Paalor’ illustrated in Kurunthokai-203

ச.கண்மணி கணேசன் / S.Kanmani Ganesan¹

Abstract

The aim of this article is to explore the simile “paalor” specified for the hero in lyric 203 of *Kurunthokai*. Its meaning has to be inferred by correlating the same with social factors present in the anthologies. The specific lyric serves as the primary source for the descriptive study, while the remaining anthologies, ten idylls, commentators’ views, publishers’ opinion, and researchers’ findings serve as the secondary sources. It is derived that the simile sheds light on the principle related to God; as perceived by *varunaththaar*; the immigrants who were well settled in Tamil Nadu during the period when the specific lyric was written.

Keywords: ‘Kadavul nanniya paalor’, ‘verrup peruntheivam’, *varunaththaar*, principle about God, cult of worshipping nature, cult of worshipping tombstones

Date of submission: 2026-05-07
Date of acceptance: 2026-05-27
Date of Publication: 2026-07-30
Corresponding author’s Name:
S. Kanmani Ganeson
Email: tamilperaivu@um.edu.my

முன்னுரை

குறுந்தொகை 203ம் பாடலில் உள்ள ‘பாலோர்’ என்ற உவமப் பொருளை அறிவது இக்கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும். பாலோர் என்ற சொல்லின் துல்லியமான பொருளைப் பாடல் சூழல் மட்டும் இன்றி; தொகை இலக்கியத்தில் உள்ள சமூகச் செய்திகளோடு தொடர்புறுத்தியும் தெளிய வேண்டிய தேவை உளது.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

திருக்கண்ணபுரத் தலத்தான் திருமாளிகைச் செளரிப் பெருமாள் அரங்கன் தனது புத்துரையில் ‘பாலோர்’ ஊழை உடையோர் என்கிறார் (1915). உ.வே.சாமிநாதையர் எழுதிய உரை ‘பாலோர்’ பகுதியினர் என்கிறது (1937). சு.அ.இராமசாமி தன் ‘குறுந்தொகை வசனம்’ என்ற நூலில் ‘பாலோர்’ முனிவர் என்கிறார் (1941). சக்திதாசன் சுப்ரமணியனின் குறுந்தொகைக் காட்சிகள் மூலமும் விளக்கமும் (1958) என்ற நூல் ‘பாலோர்’ அஞ்சி ஒதுங்கியோர் என்கிறது. பொ.வே.சோமசுந்தரனார் எழுதிய குறுந்தொகை உரை ‘பாலோர்’ துறவிப் பகுதியினர் என்கிறது. புறநானூறுக்கு ஒளவை சு.துரை சாமிப் பிள்ளை எழுதிய உரை ‘பால்’ குலம் என்கிறது. சிலப்பதிகார உரையில் அடியார்க்கு நல்லாரும் பின்வந்த

பொ.வே.சோம சுந்தரனாரும் ‘பால்’ என்பது வருணம் என ஏற்கின்றனர்.

ஆய்வு நெறிமுறை

விளக்கமுறை ஆய்வாக அமையும் இக் கட்டுரைக்கு மேற்குறிப்பிட்ட பாடல் மட்டுமே முதனிலைத் தரவாகப்; பிற தொகைப் பாக்களும் உரையாசிரியர், பதிப்பாசிரியர், ஆய்வாளர் ஆகியோரது கருத்துகளும் இரண்டாம் நிலைத் தரவுகள் ஆகின்றன.

பாடலும் பொருளும்

“மலையிடை யிட்ட நாட்டரு மல்லர்;
மரந்தலை தோன்றா ஊரும் அல்லர்;
கண்ணின் காண நண்ணுவழி இருந்தும்,
கடவுள் நண்ணிய பாலோர் போல,
ஓரீஇனன் ஒழுகும் என்னைக்குப்
பரியலென்மன் யான் பண்டு ஒரு காலே.”

(குறு.203)

என்பது பாடல். வாயிலாகப் புக்க தோழியிடம் தலைவி; ‘புறத்தொழுகிப் பிரிந்து இருந்து மீண்டு வரும் தலைவன் அணுகுதற்கு அரிய மலைகட்கு

¹ The author is a retired Principal & HOD in Srikaliswari College, Sivakasi. India.

இடையே சேய்மையில் உள்ள நாட்டைச் சேர்ந்தவனும் அல்லன்; காணற்கு அரிதாக அடர்ந்த உயர்ந்த மரங்கள் சூழ்ந்து இருக்கும் ஊரைச் சேர்ந்தவனும் அல்லன்; எளிதில் கண் முன்னே காண ஏற்ற வழி இருந்தும் கடவுள் நண்ணிய பாலோர் போல; என்னை ஒதுக்கி விட்டு வாழ்ந்த அவனிடம் முன்னர்ப் பரிவு கொண்டது போல் மீண்டும் பரிவு கொள்ள இயலாது' என்கிறான்.

உவமை விளக்கம்

தன்னை நீங்கி வாழ்ந்த கணவனுக்குக் 'கண்ணிற் காண நண்ணுவழி இருந்தும் கடவுள் நண்ணிய பாலோரை' உவமை ஆக்குகிறான். இயற்கையில் உறையும் இறைப்பொருளைத் தேடித் தவம் செய்யும் வருணத்தார் போல; மனைவியாகிய தன்னை நீங்கிப் புறத்தொழுகி நிற்கிறான் என இப்பாடலின் உவமையும் பொருளும் அமைந்து உள்ளன. நம்மைச் சூழ்ந்து இருக்கும் மரங்கள், மணம் பொருந்திய அழகிய மலர்கள், நிலம், நீர்த்துறைகள், திசைகள், மலைகள், நிலவு, விலங்குகள் ஆகிய அரவு, ஆளி, முதலை, சுறா என இயற்கை முழுவதிலும் இறைப் பொருளை உணர வழி இருந்தும்; கடவுளைக் காணத் தவம், யோகம் என்றெல்லாம் ஈடுபடும் வருணத்தார் செயல் போலத் தலைவனின் செயல்பாடு இருந்தது என்கிறான். இறைவனை அடைய இல்லத்தை நீங்கும் வருணத்தார் போல; உரிமை மனைவியை விடுத்து வேறிடத்தில் இன்பத்தைத் தேடி அலைகிறான் என்பது விளக்கம் ஆகிறது. திணைமாந்தரும் வந்தேறிய வருணத்தாரும் வழிபாட்டு முறையிலும் கொள்கையிலும் முரண்பட்டோர் என இவ் உவமை உணர்த்துகிறது.

பாலோர் = வருணத்தார்

'பாலோர்' எனப்படுவோர் வருணத்தார் எனக் குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் கூறும் உரையாசிரியர் உளர்.

“வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும்

கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்

மேற்பால் ஒருவனும் அவன்பாற் படுமே”

(புறம்.183)

என; ஆறியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் 'நாற்பால்' என்ற சொற்றொடரால் நால் வருணத்தாரையும் 'மேற்பால் ஒருவன்' என்ற தொடரால் மேல்வருணத்தானையும் 'கீழ்ப்பால் ஒருவன்' என்ற தொடரால் கீழ்வருணத்தானையும் குறித்துப் பேசுகிறான். ஔவை சு.துரைசாமிப்

பிள்ளை பதவுரையில் மேற்குலத்தான் கீழ்க்குலத்தான் என்று கூறிப் பின் விளக்கவுரையில் 'இது வடவாரியப் பகுப்பு முறை. தமிழகத்தில்... என்றும் இருந்ததில்லை' என்கிறார் (புறநானூறு பகுதி-1, 2007, ப.400). இவ் விளக்கம் மேலாய்விற்கு உரியது ஆகிறது. ஏன் எனில் இளங்கோவடிகள் மதுரையில் இருந்த நான்கு வருண பூதங்களை விவரித்த பின்னர் அதே 'நாற்பால்' என்ற சொல்லால் நால்வருணத்தைச் சுட்டுகிறார்.

“நாற்பாற் பூதமும் பாற்பாற் பெயர்”

(சிலப். அழற்.108);

என்ற அடிக்கு உரையாசிரியர் நான்கு வருணத்தாருக்கு உரிய பூதம் என்றே பொருள் சொல்லக் காண்கிறோம் (சிலப் பதிக்காரம், பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உ.ஆ., 1975, மதுரைக். ப.297; சிலப். அரும்பதவுரையும் அடியார்க்கு நல்லார் உரையும் உ.வே.சாமி நாதையர் உ.ஆ., 1920, ப.495-497).

பண்டைத் தமிழக நகர வருணனைகள் அங்கு வருணத்தார் வாழ்ந்ததாகச் சொல்கின்றன. புகாரை வருணிக்கும் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் அங்கு 'அமரர்ப் பேணி; ஆவுதி அருத்தி; ஆனும் பகடும் ஓம்பி; நான்மறையோர் புகழ் பரப்பி; விரந்து புரந்து; பசும்பதம் கொடுத்ததுக்; கொடுமேழி நசை உழவர்' வாழ்ந்தனர் எனக் கூற; வைதீகரும் வேளாளரும் இருந்தமை பொ. வே. சோம சுந்தரனார் உரையிலும் புலனாகிறது (பத்துப்பாட்டு தொகுதி-II பட்டி. அ.194-205, ப.69-71).

மதுரைக்காஞ்சி அறங்கூறவையம் முதல் கண்ணுள் வினைஞர் வரை பட்டியல் இட்ட பின்; 'சிறியரும் பெரியரும்... நால்வேறு தெருவினும் காலுற நின்றர்' என்கிறது (அ.489-522). மாங்குடி மருதனார் கூறும் நால்வேறு தெருக்கள் முறையே அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் தெருக்கள் ஆகின்றன. பொ.வே.சோமசுந்தரனார் அத் தெருக்கள் முறையே புரோகிதர், ஒற்றர், சேனாபதியர், தூதர் முதலியோர்க்கு உரிய தெருக்கள் என்கிறார் (பத்துப்பாட்டு தொகுதி II-மது. ப.159-169). ஆயின் அதே 'நால்வேறு தெரு' என்ற தொடரை அதே மதுரை நகர வருணனைக்கு இளங்கோவடிகள் எடுத்தாண்ட இடத்து; 'நால்வேறு தெருக்கள் நான்கு வருணத்தார்க்கு உரியன' எனப் பொருள் தருகிறார் (மேற். ஊர்காண்.212, ப.139-140). அடியார்க்கு நல்லார் உரையும் அங்ஙனமே உரைக்கிறது (மேற். ப.497). அப்பொருளை மதுரைக் காஞ்சிக்கும் கூறுவதில்

இடர்ப்பாடு ஏதும் இல்லை. இதனால் பாலோர் வருணத்தார் என்பது உறுதி ஆகிறது.

‘கடவுள் நண்ணிய பாலோர்’ என்ற தொடருக்குக் ‘கடவுளை விரும்பி ஒழுகும் முனிவர்கள்’ எனப் பொருள் கூறி உள்ளனர் (சு.அ.இராமசாமி, குறுந்தொகை வசனம், 1941, ப.79). கடவுளைத் தேடும் தவம் செய்வோரை முனிவர் எனக் கூறுவதன் மூலம் மேல் வருணத்தாரைக் குறிப்பாகப் பெறுகிறோம். ‘கடவுளை எய்தும் பகுதியுடைய துறவியர் போன்று’ எனக் கருத்துரைத்து; ‘கடவுளை உளத்தாலே அணுகிய துறவிப் பகுதியினர் போன்று’ எனப் பதவுரை கூறுவதும் காண்கிறோம் (குறுந்தொகை பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உ.ஆ., 2007, ப.363) ‘இறையடி நிழலைக் கருதிய பகுதி... அதாவது துறவறம்; துறவறத்தார் மனைவி முதலாயினாரை ஒரீஇ ஒழுகுதல் மரபாகலின்...’ என்ற விளக்கவுரை அவ் வாழ்வியலைக் கொண்ட மேல் வருணத்தாரைக் குறிப்பாகச் சொல்கிறது.

பண்டைத் தமிழகத்து இயற்கை வழிபாடும் நடுகல் வழிபாடும்

தொல்தமிழர் இயற்கையையும் வீரமரணம் அடைந்தோரையும் தெய்வம், அணங்கு, அல்லது கடவுள் என அழைத்தனர். உருவ வழிபாடு வேற்றுப் பெருந்தெய்வம் எனப்பட்டது.

மரவழிபாடு

பண்டைத் தமிழர் முதுமரங்களில் தெய்வங்கள் உறைவதாக நம்பிப் படையலிட்டு வழிபட்டனர்.

“எம்மூர் வாயில் ஒண்டுறைத் தடைஇய

கடவுள் முதுமரத்து”

(நற்றிணை, 2007, ப.105, பா.83)

என்ற பாடல்; ஊரின் வாயிலில் நீர்த்துறையின் கரையில் இருந்த முது மரத்தைக் காட்சிப் படுத்துகிறது. அம் மரத்தைக் ‘கடவுள் மரம்’ என அழைப்பது நோக்கத்தக்கது. இத்தகு மரங்களைக் ‘குற்றமில்லாத மரம்’ எனும் பொருளில் ‘மாசில் மரம்’ என்றனர். (நற்.281) கறவைகளின் முதுகைத் தீண்டுமளவு விழுதுகள் தாழ்ந்த ஆலமரத்தைக் “கடவுள் ஆலம்” என்று சுட்டுவது நோக்கத் தக்கது (நற்.343; புறம்.199). விழுதுகளே மதில் போன்று அமைந்து பலி இடும் இட்டிகையுடன் அமைந்த ஆலமரம் வழிபடப் பட்டது (அகம்.287). ஏறு தழுவும் நிகழ்ச்சியில் காளைகள் வீரர்களின் குடலைக் குத்தி எடுத்து ஓடிய காட்சிக்கு உவமை கூறும் போது;

“ஆலும் கடம்பும் அணிமார் விலங்கிட்ட

மாலை போல் தூங்கும்”

(கலித்தொகை, 2007, ப.336, பா.106)

என ஆல மரத்திலும் கடம்ப மரத்திலும் வழிபாட்டிற்காக மக்கள் சுற்றிக் கட்டியிருந்த மாலை காட்சிப்படுகிறது. குறிஞ்சிப்பாட்டில் யானைக்கு அஞ்சித் தலைவனைச் சூழ்ந்து தம் கைகளைக் கோத்த தலைவியும் தோழியும் பற்றிப் புணையும் கபிலர்;

“திணிநிலைக் கடம்பின் திரளரை வளைஇய

துணையறை மாலையிற் கைபிணி”

(குறி.176-177)

விடாதவர்கள் என்கிறார். இங்கே இரண்டு மாலைகளைச் சேர்த்து இட்ட பருத்த அடிமரம் பற்றிய ‘திரளரை’ என்ற தொடர் அது வழிபடப்பட்ட முதுமரம் என உணர்த்துகிறது. முதிய வேப்பமரத்தில் தெய்வம் பொருந்தி இருப்பதாக நம்பியமை;

“தெய்வம் சேர்ந்த பராரை வேம்பு”

(அகநானூறு நித்திலக் கோவை, 2008, ப.23, பா.309)

என்ற பாடலடியால் புலன் ஆகிறது. தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டில் வேம்பு இன்றும் தனிச்சிறப்புப் பெறுகிறது. நிழல் தரும் அளவு முதிய கள்ளி நிழலில் தெய்வ வழிபாடு நிகழ்ந்தமையை

“கள்ளி நீழற் கடவுள் வாழ்த்தி”

(புறம்.260)

எனும் தொடர் குறிக்கிறது.

மலர் வழிபாடு

மணம் பொருந்திய காந்தளும், கடம்பும், அழகிய வேங்கை மலரும் தெய்வத் தன்மை பொருந்தியனவாகக் கருதப்பட்டன.

“சோலை அடுக்கத்துச் சுரும்புண விரிந்த

கடவுட் காந்தள் உள்ளும் பலவுடன்

இறும்புது கருலிய ஆய்மலர் நாறி”

(அகம்.152)

எனப் பாடுங்கால் மணம் காரணமாகக் காந்தளுக்குக் கடவுட்தன்மை இருப்பதாகப் போற்றியமை தெளிவாகிறது. ‘புகழ் பூத்த கடம்பு அமர்ந்து’ (பரிபாடல், 2007, ப.358 பா.19) எனும் போதும்; ‘கார்நறுங் கடம்பு’ (நற்.34) எனும் போதும் பூவின் மணமும் வழிபாடும் தொடர்புறுகின்றன.

அழல் போல் சிவந்த வேங்கைக்கு தெய்வத்தன்மை ஏற்றப்பட்டமை;

“எரிமருள் வேங்கை கடவுள் காக்கும்”

(நற்.216)

என்ற தொடரால் புரிகிறது.

மலைவழிபாடு

மலையுச்சியைக் கடவுள் உறையும் இடம் எனக் கொண்ட தொல்தமிழர் கொள்கையை;

- ‘அணங்குடை நெடுங்கோட்டு’ (நற்.288 & அகம்.272),
- ‘அணங்குடை நெடுவரை உச்சி’ (அகம்.22),
- ‘சூர்புகல் அடுக்கத்து’ (அகம்.359),
- ‘பிறங்குமலை மீமிசைக் கடவுள்’ (குறி.208),
- ‘கடவுள் ஓங்குவரை’ (நற்.165)
- “கடவுள் காக்கும் உயர்சிமைப் பெருங்கல்” (புறம்.158),

எனப் பலரும் பாடி உள்ளனர்.

காடு வழிபாடு

காட்டில் தெய்வம் உறைவதாக நம்பிக் கடன் ஆற்றியதைக் ‘காடுறை கடவுள் கடன்கழிப்பிய’ (பத்துப் பாட்டு தொகுதி-i பொரு.52, ப.41-42) என்ற பாடல் தொடர் காட்டுகிறது.

நீர் ஆதாரங்களின் வழிபாடு

ஏறு தழுவுமுன் ஆயர் நீர்த்துறையையும், மரங்களையும் முறைப்படி வழிபட்டமை;

“துறையும் ஆலமும் தொல்வலி மராஅமும் முறையுளி பராஅய்ப் பாய்ந்தனர் தொழுஉ”

(கலி.101)

என்ற பாடலில் வரிசைப்படுகிறது. மலைச்சுனைகள் இறைத் தன்மை உடையன என்பது;

- ‘சூருடை நனந்தலைச் சுனைநீர் மல்க’ (நற்.7),
- ‘கடவுட் கற்சுனை’ (நற்.34),
- ‘ஏர்மலர் நிறைசுனை உறையும் சூர்மகள்’ (அகநானூறு மணிமிடை பவளம், 2007, ப.185, பா.198)

ஆகிய பாடல் அடிகளால் புலப்படுகிறது. கடற்கரையில் நின்ற பெண்ணைக் கடல் தெய்வமோ என வினவும் புனைவு கடலின்

தெய்வத் தன்மையை ஏற்றமைக்குச் சான்று ஆகிறது.

“பெருங்கடற் பரப்பின் அமர்ந்துறை அணங்கோ” (நற்.155)

என நெய்தல் நிலப் பெண்ணைப் பார்த்துத் தலைவன் கேட்கிறான். கடலின் தெய்வத் தன்மை;

- ‘தண்பெரும் பௌவம் அணங்குக’ (குறு.164),
- ‘பெருங்கடல் தெய்வநீர் நோக்கி’ (கலி.131)

என்ற பாடல் அடிகளாலும் தெளிவு பெறுகிறது. திருவள்ளுவர் மழையைத் தெய்வமாகப் போற்றுவதை அவரது நூற்பாயிரம் காட்டுகிறது (திருக்குறள் தெளிவுரை- 2014, ப.5- வான் சிறப்பு). நீர் ஆதாரங்களைத் தெய்வமாகக் கருதிய வழக்காறு நீதி இலக்கிய காலத்தில் மழைப் பராவலாகத் தொடர்ந்து; தனித்தமிழ் முதற் காப்பியத்தில் இடம் பெறுகிறது. (சிலப். மங்கல வாழ்த்துப் பாடல்)

நில வழிபாடு

காடும் மலையும் பொருந்திக் கடலால் சூழப்பட்ட நிலத்தைத் தெய்வம் என்றனர்.

“வையக மலர்ந்த தொழில்முறை ஒழியாது

கடவுட் பெயரிய கானமொடு கல்லுயர்ந்து

தேண்கடல் வளைஇய மலர்தலை உலகத்து”

(பதிற்.88)

எனும் பாடல் பகுதி; பூமியைக் கடவுளாகக் காட்டுகிறது.

திசை வழிபாடு

கட்டுமானப் பணியைத் தொடங்கும் முன் செய்த வழிபாடு;

“நூலறி புலவர் நுண்ணிதிற் கயிறிட்டுத்

தேஎங் கொண்டு தெய்வ நோக்கி”

(நெடு.77-78);

திசைத் தெய்வங்களை வணங்கியதைக் காட்டுகிறது.

நிலவு வழிபாடு

“மதிசேர்ந்த மகவென்மீன்

உருகெழு திறனுயர் கோட்டத்து”

(பட்டி.அ.35-36)

என நிலவுக்கு உரிய வழிபாட்டிடம் பாடல் பெறுகிறது.

“தொழுது காண் பிறையின் தோன்றி”

(குறு.178)

என்ற உவமையும் நிலவு வழிபடப் பட்டமையைப் பாடுகிறது. காப்பிய காலத்திலும் நிலவு வழிபாடு தொடர்ந்தது (சிலப். கனாத் திறம் உரைத்த.அ.13). இன்றும் கோயில்களில் சந்திரனுக்குத் தனிச் சந்நிதியும் முழுநிலவு நாளுக்கெனச் சிறப்பு வழிபாடும் நடைமுறையில் உள்ளன.

விலங்குகளை வழிபடல்

அரவு தெய்வத் தன்மை உடையதாகக் கருதப்பட்டமை; ‘அணங்குடை அரவின்’ (நற்.168), ‘நாகத்து அணங்குடை அருந்தலை’ (நற்.37) ஆகிய தொடர்களால் புலனாகிறது. பாம்பு வழிபாடு இன்றுவரை தொடர்வதும்; அதற்கெனத் தனிச் சந்நிதிகள் உள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கன. முதலையும் வழிபாட்டிற்கு உரியது ஆனமை;

“சுட்டுநர்ப் பனிக்கும் சூருடை முதலைய”

(அகநானூறு களிற்றியானை நிரை, 2009, ப.190 பா.72)

என்ற பாடல் அடியால் வெளிப்படுகிறது. தாம் வேட்டை ஆடிக் கொன்ற சுறாகருவுற்று இருப்பின் அதன் கொம்பைத் தெய்வ வழிபாட்டிற்கு உரியது ஆக்கினர் பரதவர்.

“சினைச் சுறவின் கோடு நட்டு

மனைச் சேர்த்திய வல்லணங்கின்”

(பட்டி.86-87)

எனும் பாடலடிகளால் அத்தெய்வம் துடியான தெய்வமாகக் கருதப்பட்டமை தெளிவு. இன்று எத்தன்மைத்து என்று அறுதி இட்டுச் சொல்ல இயலாத ஆளி எனும் விலங்கு தெய்வத்தன்மை பொருந்தியது ஆதலால்; யானைக் கூட்டத்தின் தலைமை சான்ற களிறு வீழும்படியாகத் தாக்கி அதன் கோட்டைப் பறித்து உண்டது (அகம்.381) எனப் பாடப்பட்டுள்ளது.

நடுகல் வழிபாடு

வீரமரணம் அடைந்தவனின் நடுகல் ஓமை மர நிழலில் இருந்தமையால்; ‘சூர்முதல் இருந்த ஓமையம் புறவு’ (அகம்.297) தெய்வத் தன்மை பெற்றது.

வேற்றுப் பெருந்தெய்வம்

தொல்தமிழரது இயற்கை வழிபாட்டின் பெருமையைக் குறிப்பாகச் சொல்லும் இன்னொரு தொகைநூற் பாடலும் உளது. தலைவன்

சிறைப்புறத்தானாகத் தலைவியின் நோய் தீர்க்க முனையும் தாயின் செய்கையைக் கூறும் தோழி;

“தோற்றம் அல்லது நோய்க்கு மருந்தாகா

வேற்றுப் பெருந்தெய்வம் பலவுடன்

வாழ்த்தி” (குறு.263)

என அவள் பலி கொடுத்து வழிபட்ட செய்கையைத் தேவை அற்றது என விமர்சிக்கிறாள். தொல்தமிழரினின்றும் வேறான வந்தேறிகளின் வருகையால் பார்ப்பதற்கு மட்டுமே அழகு பொருந்திய உருவங்களை உடைய தெய்வங்கள் வழிபாட்டிற்கு உரியவான கொள்கை மாற்ற வரலாறு இங்கே நுட்பமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. வேலன் வெறியாட்டிலும் இடம் பிடித்த அவ் வேற்றுப் பெருந்தெய்வங்களின் தோற்றம் மட்டும் குறிப்பிடத்தக்கனவே அன்றி; வேறு சிறப்பு இல்லை என்ற நையாண்டி இடம் பெறுகிறது. தோழியின் சலிப்பு மிகுந்த சொற்கள் இயற்கை வழிபாட்டுடன் மாறுபட்ட வருணத்தார் வழிபாட்டை என்னுகின்றன.

பாலோர் = ஊழை உடையோர் / பகுதியினர்

பால் என்ற சொல்லுக்கு ஊழ் எனப் பொருள் கொண்டு; பாலோர் ஊழை உடையோர் என்பர். ‘கடவுளால் கிட்டிய தீய ஊழை உடையார் போல அஞ்சி ஒழுகும்’ என்கிறது காலத்தால் முற்பட்ட உரை (குறுந்தொகை மூலமும் திருக்கண்ணபுரத் தலத்தான் திருமாளிகைச் செளரிப் பெருமாள் அரங்கன் இயற்றிய புத்துரையும்- 1915, ப.181). ‘கடவுள் நண்ணிய பாலோர்’ என்ற தொடருக்கு ‘முனிவரை அணுகி வாழும் பகுதியினரைப் போல’ என்ற பதவுரை கூறி; ‘முனிவரைக் கண்டார் தம் தூய்மை அன்மை காரணமாக அஞ்சி விலகி ஒழுகும் தன்மையைப் போல் என்னிடத்தினின்று விலகி’ என விளக்குவதும் காண்கிறோம் (குறுந்தொகை, உ.வே.சாமி நாதையர் ப.ஆ., 1937, ப.496-497). ‘முனிவர்களைக் கண்டு அஞ்சி ஒதுங்குவோரைப் போல அஞ்சி ஒதுங்கிப் பதுங்கி ஓடினாரே’ என விளக்குவோர் உளர் (சக்திதாசன் சுப்ரமணியன், குறுந்தொகைக் காட்சிகள் மூலமும் விளக்கமும்- 1958, ப.295). மேற்கூட்டிய மூன்று உரைகளும் பாடலின் உரிப்பொருளை மட்டும் மையப்படுத்தி அமைந்தவை ஆகின்றன. தொகை இலக்கியச் செய்திகள் அனைத்தையும் ஒருங்கு வைத்துச் சமூகநிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆயும் போது; ‘பாலோர்’ என்ற சொல்லுக்கு ‘வருணத்தார்’ என்ற பொருள் பொருந்துவது கண்டோம்.

பண்டைத் தமிழரிடையே நிலவிய மக்கட்பிரிவுகள், அவர்கள் விளைவித்த பயிர்கள், உண்ட உணவு, வணங்கிய தெய்வம் என்று விந்நோதும் மாங்குடி கிழார்; வருணத்தார் தமிழகம் வந்தேறிய பின்னர் தமிழகத்துச் சூழல் எப்படி எல்லாம் மாறியது என்று தொகுக்கும் போது; கடவுள் வழிபாட்டு முறை மாறியதை; 'கல்லே பரவின் அல்லது நெல்லுகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இல்வே' (புறம்.335) என்கிறார். பகைவரை எதிர்த்து யானையை வீழ்த்தி வீரமரணம் அடைந்தோரின் நடுகல்லை வழிபட்ட தமிழர் பண்பாட்டில்; நெல் தூவிக்கடவுளை வழிபடும் புதுமை தோன்றியது என்கிறார். 'கடவுள்' என்று அவர் குறிப்பிடுவது ஆய்விற்கு உரிய குறுந்தொகைப் பாடலை அடியொட்டி அமைகிறது. ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை 'முல்லை நிலத்துச் சிற்றூரில் வாழும் மக்களது வாழ்க்கைக் கூறுகள்' பற்றிய பாடல் எனக் கூறுவதில் பொருள் பொருத்தம் காண இயலவில்லை (புறநானூறு பாகம்-II, 2007, ப.267). ஏனெனில்

"துடியன் பாணன் பொருநன் கடம்பன்
என்று இந்நான்கு அல்லது குடியும் இல்லை"
(மேற்.)

என்கிறது பாடல். துடியரும் பாணரும் பொருநரும் கடம்பரும் முல்லை நிலத்தில் மட்டுமே வாழ்ந்தவர் இல்லை. அத்துடன் வருணத்தார் வருகையால் நிகழ்ந்த மாற்றத்தை உரைப்பதால் தான் பாடலில் நான்கு பூக்கள், நான்கு பயிர்கள், நான்கு குடியினர் எனத் தொகுத்து உரைப்பதாகத் தோன்றுகிறது. வருணத்தார் வருகைக்குப் பின் புன்செய்ப் பயன்களை மட்டும் இன்றி நெல்லையும் உண்ணத் தலைப்பட்டதால் தான்; அவர் வருமுன்;

"கருங்கால் வரகே இருங்கதிர்த் தினையே
சிறுகொடிக் கொள்ளே பொறிகிளர் அவரை
என்று இந்நான்கு அல்லது உணாவும்
இல்லை" (மேற்.)

என்கிறார். வரகு, தினை, கொள், அவரை என்ற நான்கு வகைப் பயிர் செழித்த புன்செய் வேளாண்மையுடன், நெல்லைப் பயிர் செய்யும் நடைமுறை தோன்றியது என்கிறார். வருணத்தார் வந்தேறிய பின் நெல் உணவு மேன்மை மிகுந்ததாகக் கருதப்பட்டதால் தான் வரகுச் சோறே உண்ட பாணர்க்குக் கிள்ளி வளவன் அரிசிச் சோறாம் 'அமலை' உண்ணும் அளவு பொருள் கொடுத்தவனாகப் புகழப்படுகிறான் (புறம்.34). அரும்பறை வினைஞர்களுக்குப் பண்டமாற்றாக வன்புலத்து வரகும் கொள்ளும் தந்து 'செந்நெல் வல்சி அறியா' தவராகவே இருந்தனர் (பதிற்றுப்பத்து, 2007, ப.361, பா.75 பாடபேதம்-1). பொருநராகிய ஐயூர் முடவனார் சோழ வேந்தனிடம் சென்று நெல்லரிசிச் சோறு உண்ண ஏங்குகிறார் (புறம்.399). வருணத்தார் வருகைக்குப் பின் பண்டைத் தமிழகத்து உணவு முறை மாறியது போல்; வழிபாட்டு மரபில் கடவுளுக்கு உருவம் கொடுத்து நெல் தூவி வழிபடும் திருப்பமும் ஏற்பட்டது. அதுபோல் இறைப் பொருளைத் தேடித் தவ வாழ்வில் ஈடுபடும் மாற்றம் நிகழ்ந்தது எனத் தமிழகத்துச் சமூக வரலாறைக் காட்டும் சிறப்பு மிக்க உவமை பொருந்திய பாடலாகக் குறுந்தொகை 203ம் பாடலைக் கருத இடம் உள்ளது.

முடிவுரை

குறுந்தொகை-203ம் பாடலின் 'பாலோர்' என்ற சொல்லுக்கு 'வருணத்தார்' என்ற பொருளே பொருந்துகிறது. தொல்தமிழர் இயற்கைப் பொருட்களையும் வீரமரணம் அடைந்தோரையும் தெய்வம், அணங்கு, அல்லது கடவுள் என அழைத்து வழிபட்டனர். உருவ வழிபாட்டோடு கூடிய தெய்வங்களை வேற்றுப் பெருந் தெய்வம் என்றனர். திணை மாந்தரும் வந்தேறிய வருணத்தாரும் வழிபாட்டு முறையிலும் கொள்கையிலும் முரண்பட்டோர் என இவ் உவமை உணர்த்துகிறது. இறைவனை அடைய இல்லத்தை நீங்கும் வருணத்தார் போல்; இன்பத்திற்காக உரிமை மனைவியை விடுத்து வேறிடத்தில் தேடி அலைகிறான் என்பது பொருத்தமான பொருள் ஆகிறது.

References

- Akanaanooru- kalirriyaanai nirai. (2009). kzhaka veliyeedu, chennai.
Akanaanooru- manimidai pavalam. (2007). kzhaka veliyeedu, chennai.
Akanaanooru niththilakkovai. (2008). Kzhaka veliyeedu, Chennai.

Cilapathikaaram, Po.Ve.Somasundaranar. (1975). Kazhaka veliyeedu, Chennai.

Kaliththokai. (2007). Kazhaka veliyeedu, Chennai.

Kurunthokai. (2007). Kazhaka veliyeedu, Chennai.

Kurunthokai Moolamum Thirumaalikaich Chowrip Perumal Arangan Iyarriya Puththuraiyum

(1915) Vithya Rathnakara Achchukkoodam, Velloor. குறுந்தொகை | kuruntokai செம்மொழித்
தமிழ் மின் நூலகம் | Classical Tamil Digital Library

Narrinai. (2007). Kazhaka veliyeedu, Chennai.

Paripaadal, (2007) kazhaka veliyeedu, Chennai.

Paththuppaattu thokuthi I, (2007). Kazhaka veliyeedu, Chennai.

Paththuppaattu- part ii. (2008). kazhaka veliyeedu, chennai.

Pathiruppaththu. (2007). kazhaka veliyeedu, chennai.

Puranaanooru part I& II (2007). kazhaka veliyeedu, Chennai.

Raamasaamy,Chu.A., (1941). Kurunthokai Vasanam, Orrumai office, Madras.

<https://dn790007.ca.archive.org/0/items/kurunthogai/1941->

%20%E0%AE%95%E0%AF%81%E0%AE%B1%E0%AF%81%E0%AE%A8%E0%AF%8D%E0%A
E%A4%E0%AF%8A%E0%AE%95%E0%AF%88%20%E0%AE%B5%E0%AE%9A%E0%AE%A9
%E0%AE%AE%E0%AF%8D,%20%E0%AE%9A%E0%AF%81.%E0%AE%85.,%20%E0%AE%87
%E0%AE%B0%E0%AE%BE%E0%AE%AE%E0%AE%9A%E0%AE%BE%E0%AE%AE%E0%AE
%BF.pdf

Saaminaathaiyar,U.Ve. (1920). Cilapathikaara Moolamum Arumpatha Uraiyum Adiyaarkku

Nallaar Uraiyum. Commercial achchuk koodam, Chennai.

Saaminaathaiyar.U.Ve. (1937). Kurunthokai. Kesari achchuk koodam, Chennai.1937-குறுந்தொகை
உ.வே.சா. பதிப்பு..pdf download

Sakthidasan Subramanyan. (1958). Kurunthokaik Kaatchikal Moolamum Vilakkamum.

Thamizhagam pathippu, Chennai. [https://www.tamilvu.org/library/nationalized/pdf/19-](https://www.tamilvu.org/library/nationalized/pdf/19-sakthidasansubramaniyan/kurunthokaikkatchikal.pdf)
sakthidasansubramaniyan /kurunthokaikkatchikal.pdf